

3. místo

Justina Hanke

Gymnázium Zikmunda Wintra Rakovník, p. o.
sexta

Vnímáš?

Stěny malé garsonky se chvěly duněním hudby. Zabořila hlavu do polštáře, ale už bylo na čase vstávat. Svěsila nohy z postele a pár kroky došla k ledničce. Uvnitř ležely dva bílé jogurty a balení sýra. Zoufale hodila pohledem po košíku, odkud vykukoval okoralý chléb. Posadila se do pohodlného křesla. *Ještě pět minut*, pomyslela si před tím, než znehybněla únavou.

Odložený budík se znovu jasně rozbíkal... do háje! Popadla kabát, seběhla do přízemí, kde skoro porazila maminku s miminkem, a zastavila se. Nádech, výdech, musela zpomalit, jinak to špatně skončí. Dvakrát se rozhlédla na přechodu, než dorazila k zastávce, kde právě brzdil autobus.

Chladný vzduch v plicích ji nutil ke kašli. Pevněji sevřela kovovou tyč, aby nespadla na dvě mladé dívky, které štěbetaly o něčem veledůležitém – na chvíli k ní zvedly své nevraživé pohledy, a tak se otočila... rovnou čelem k dětinskému handrkování dvou pánů.

„Já jsem tady seděl první,“ mračil se mladík s telefonem v ruce.

„Jenže já jsem starší – “

Ucítila na rameni teplou dlaň. Ohlédla se na elegantní paní, jež se snažila projít ke dveřím. Soustředila se na prudká gesta před sebou, že si jí vůbec nevšimla. Přitáhla se k tyči, aby uličku uvolnila.

Venkovní zima ji donutila dopnout si kabát až ke krku a litovat, že v ranním spěchu zapomněla na šálu. Najednou se před ní vynořil cyklista. Uskočila. Se srdcem bušícím až v krku viděla jeho rozčilené máchnutí ruky. Zatřásla hlavou. Jednoduché dopravní situace vnímala jako nerozlousknutelný oříšek, a proto se pro ni běžně cesta do práce měnila v napínavý příběh.

S povzdechem zabrala za kliku a vešla do místnosti plné stolů a židlí. Za barem stál hnědovlásek, majitel restaurace *U Okruhu*. Krátce pozvedl ruku s utěrkou k pozdravu, který oplatila. Před lety obdržela nečekanou zprávu; napsal jí, že mít restauraci je jeho sen a její jídlo do něj přesně zapadá. Zrovna dostudovala, a tudíž nabídku bez meškání přijala.

Lítací dveře rozvířily povědomou vůni. Odložila kabát, a zatímco si za zády vázala zástěru, zkontrolovala očima všechny přístroje. Zrovna vysílala tichou modlitbu, když zahlédla majitele. Rozpačitě si prohrábl vlasy a snažil se něco nesmyslně naznačit. Nakonec to vzdal a promluvil: „Dneska zavřu dřív.“ Kývla na souhlas a vrátila se k přípravě.

Přivedl ji do kuchyně, kde se počet talířů i sklenic shodoval s počtem židlí. Opravil troubu, ale na nic dalšího nezbyly peníze. Sotva rozdělala těsto na palačinky, už příběhla číšnice s pokrčenými lístky. Přečetla si naškrábané objednávky a vyhnula se rozpačitému úsměvu.

Chaos kuchyně jí vlil klid do žil. Dveře se zase rozletěly, tentokrát v nich stál hnědovlásek. Nával vzpomínek udržel její pohled o vteřinu déle. Sám býval číšníkem.

Skrčila se k velkému hrnci s polévkou dne na plynovém vařiči, zatímco on se vydal rovnou k oknu, aby vpustil do vydýchané kuchyně čerstvý vzduch. Vytáhl si rukávy a pustil se do umývání hrozivé hromady nádobí. Jeho přítomnost vzadu hlásala konec snídaně a odchod zákazníků, kteří se vrátí, až odbije dvanáctá. Štěstěna pomalu kráčela na jejich práh a vedla za ruce lidi, jež o nádherné restauraci *U Okruhu* hned pověděli známým.

Po krátkém pozorování mydlinek uchopila utěrku a přistoupila k odkapávači. Najednou skleněná miska nedopatřením sklouzla do plného dřezu. Voda šplouchla do výšky a pěna ulpěla na okenní tabulce. Zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu, když šmouhu jedním tahem utřela. Chladný vánek odnesl její myšlenky, ale vrátil se, jakmile do ní hnědovlásek jemně štouchl loktem a upozornil ji na troubu. Přestala se dotýkat linky, takže neucítila lehounké vibrace budíku. Vděčně se usmála.

Oběd byl vyčerpávající a večeře se táhla donekonečna. Páry vysedávaly u stolů, dokud jim majitel neoznámil, že se zavírá. Prostě obvyklý den.

Kuchařka utírala poslední drobečky a děkovala, že žádný přístroj nestávkoval. V duchu si uvědomila, že chaos se vypařil. Milovala vaření, i když proti tomu píchání v kříži hlasitě protestovalo.

Žárovka na stropě párkrát zablikala. Překvapeně nakrčila obočí, když si všimla hnědovlásky u vypínače. V tiché výzvě pozvedl dvě košťata. Uchopila jedno a následovala ho do jídelny, kde nejdříve ukázal na chodbičku k záchodům a na sebe. Potom na ni a na vchodové dveře dovírající se po odchodu číšnice.

Jindy hlučnou místnost naplnilo tiché zametání. Ačkoli soutěžili, ani jeden úklid neodbýval. Majitel se opatrně smýkal mezi stoly, aby nedopatřením neshodil některou z židlí. Kuchařka se na něj letmo podívala a široký úsměv se pomalu vytratil, hrud' se stáhla. Denně se mýjeli, zdravili a loučili, jenže všechno doprovázela trpká chuť toho, co mohlo být. Její srdce se tříštilo, když s přibývajícemi povinnostmi ubýlo společného času. Vedle něj se cítila jako člověk a ne jako nejslabší článek řetězu, na nějž se berou ohledy.

Uvědomila si, že i on se, hledě na ni, zastavil. Pevněji sevřela koště a zamrkala. *Porazil jsem tě,* odezírala.

Stál s hromádkou prachu u nohou a z očí mu sálal hluboký údiv – stejně jako před lety, kdy se prvně potkali. Jak se hluchá dívka dokázala probíjet svým neobyčejným životem? Ptal se sám sebe.

Pečlivě promyšlená slova mu ležela na špičce jazyka, a když sebral odvahu..., odvrátila se. Mohla mu ze rtů vyčíst pravdu o citech v jeho srdci, avšak vyřčená slova zůstala nevyslyšená.